

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijos leidinys

Kartą ar du kartus esu išgirdęs tokius paprastus žodžius, kurie bent kažkuriam laikui pakeičia prasmes galvoje: “Na, nereikia man geresnio! Aš noriu tik šito.”

Žmogus įdomiai sukurtas... Jis stebėtinai tiksliai suranda savo. Savo šlepetes, mėgstamą maistą, muziką, savo žmones ir t. t. Ir jei jam jauku su šiomis keistomis šlepetėmis, tai... galima, žinoma, pasiūlyti jam tūkstantį ir kitų..., bet jis pažiūrės... Susidomės arba ne, kažką gal net pasimatuos, bet... paskui apsiaus savo mėgiamas.

Ir kai pasibaigs arbata, jis peržvelgs įvairias ryškias pakuotes spintelėje, bet vis tiek nusipirks kitą juodos arbatos pakelį. Todėl kad šis skonis primena vaikystę: stalas virtuvėje, apšviestas gelsva lempa, batono sumuštiniai su varškės sūriu... Ir kai apima nostalgiskas liūdesys, tuomet galima vietoje kavos išgerti prisiminimų puodelį su tam tikru skoniu, ir geriau nebūna. Negali būti geriau.

Muzika, nuo kurios viduje plūsta banga po bangos... Kiekvieną kartą. Visada. Ir ji ištraukia iš lipnios rutinos, lyg iš klijų statinės. Ir savi žmonės, draugai... Neidealūs, su sudėtingais charakteriais ir neteisingais poelgiais, bet tik jie. Kurių nedaug tereikia.

O viską, kas jūsų manymu geriau ar tinkamiau – pasiimkite ir neškitės... Kartu su šlepetėmis, svetima muzika ir naudinga žalia arbata...

Nereikia gerinti savęs dėl kitų. Jei norite, gerinkite save dėl savęs, ir atminkite, kad yra žmonės, kurie nori būti tik su jumis.

Su jumis... Tik su jumis. Su tokiu ar tokia, kokie esate! Su visais jūsų prisiminimais, atšalusia kava ar arbata puodelyje ir jūsų įpročiu vaikščioti basomis... Nes nemėgstate jų vasaroj...

**“Manosios avys klauso mano balso, –
sako Viešpats; –
aš jas pažįstu, ir jos seka paskui mane.”**

Plg. Jn 10, 27

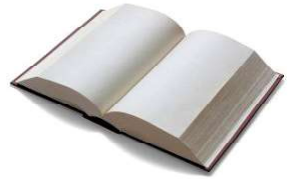

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Jer 23, 1–6; Ps 22, 1–6; Ef 2, 13–18

Psalinės atliepas

Viešpats – Ganytojas mano: man nieko nestinga.

Evangelija pagal Morkų (6, 30–34)

Apaštalai susirinko pas Jėzų ir apsakė jam visa, ką buvo nuveikę ir ko mokę. O jis tarė jiems: „Eikite sau vieni į negyvenamą vietą ir truputį pailsėkite“. Mat daugybė žmonių ateidavo ir išeidavo, ir jiems nebūdavo kada nė pavalgyti. Taigi jie išplaukė valtimi į negyvenamą nuošalią vietą. Žmonės pastebėjo juos išplaukiant, ir daugelis tai sužinojo. Iš visų miestų žmonės subėgo tenai pėsti ir net pralenkė mokinius.

Išlipęs į krantą, Jėzus pamatė didžiulę minią, ir jam pagailo žmonių, nes jie buvo tarsi avys be piemens. Ir jis pradėjo juos mokyti daugelio dalykų.

Evangelijos komentaras:

Šiomis šiltomis vasaros dienomis, tikriausiai visiems suprantamas Jėzaus pasiūlymas: „Eikite į nuošalią vietą ir truputį pailsėkite“. Kiekvienas, turintis galimybę, pasinaudoja užsitarautomis atostogomis ir bando ieškoti atgaivos. Žinoma, drauge suprantame, kad Jėzus savo mokiniams tokį pasiūlymą davė ne dėl šilumos. Čia kalbama apie nuovargį, kuris gali užklupti kiekvieną, pajutusį, jog jam stinga jėgų mokymui, liudijimui, gėrio augimui tiems, kurie girdi ir mato vien tik save...

Šioje Evangelijos vietoje Morkus Jėzaus mokinius pavadina apaštalais. Iš tikrųjų šie vardai nėra lygiaverčiai. Mokiny – tai tas, kuris seka Mokytoją, norėdamas išgirsti ir suprasti mokymo esmę, tuo tarpu apaštalas yra „pasiųstasis“ – tas, kuris, siunčiamas Mokytojo, perduoda kitiems savo Mokytojo žinią. Mokiniai, grįžę pas Jėzų jau kaip apaštalai, apsupa Jį ir, kaip rašo Morkus: „apsakė jam visą, ką buvo nuveikę ir ko mokę“. Jie džiaugiasi sėkmingai pavykusia misija ir nenustygsta vietoje, norėdami kuo greičiau viską papasakoti. Evangelistas Lukas, aprašydamas tą pačią situaciją, pasakoja, kad apaštalai džiaugėsi dėl to, jog net demonai paklūsta jiems dėl Jėzaus vardo. Jėzaus vardas jiems buvo viskas, nes juk Jis, Mokytojas, buvo tas, kuris darė stebuklus, nes kitaip nebūtų buvę įmanoma suprasti, kaip niekam nežinomi žvejai, būtų galėję daryti tokius dalykus.

Gali būti, kad šie apaštalais tapę mokiniai buvo tokie laimingi, jog galėjo pradėti didžiulis, manydami jau pasiekę tą tikslą, dėl kurio pasirinko sekti Jėzų. Ar kartais jų rankomis daromi stebuklai nepaskatino juos manyti, kad yra tapę tokie pat galingi, kaip ir jų Mokytojas? Gal ir klystu, tačiau visiškai tokios galimybės, tikriausiai, nebūtų įmanoma atmesti, o Jėzus, liepdamas jiems eiti pailsėti, tuo pačiu norėjo apsaugoti juos nuo tokio pavojaus. Jėzus tarsi sakytų: „Eik, pailsėk, ir gal kitaip pažvelgsi į tai, kas esi, ką gali ir ko dar turi išmokyti“. Jis liepia pasitraukti į nuošalę vietą, toliau nuo minios, kuri paprastai neleidžia žmogui suvokti paties savęs. Jiems reikia iš naujo tapti mokiniais...

Būti apaštalu ten, kur tave pasitinka su ovacijomis ir tau ar tavo (ne)paprastiesiems sugebėjimams skiria išskirtinį dėmesį, yra gražu ir teikia pasitenkinimą, kelia entuziazmą, tačiau būti mokiniu dykumoje, ten, kur niekas tavęs nepastebi, kur Dievas kviečia pirmiau klausytis, o paskui kalbėti, nėra labai malonu. Vis dėlto tai yra privalomas kelio etapas, nes Evangelijos skelbimo sėkmė priklauso ne nuo žmonių „apaštališkų“ metodų. Jie visada liks bevaisiai, jei mes neišmoksime būti tiesiog mokiniais. Čia Jėzus nepraleido progos duoti „entuziastams“ pamokos. Jis liepė jiems iirtis į kitą krantą ir tada, kai šie, manydami, jog jiems pavyko aplenksti susirinkusias minias, išlipę į krantą, pamatė, kad ta vieta visiškai nepanaši į poilsio vietą. Juk dykuma yra ne vieta, kur tavęs niekas nevargina, bet savęs susivokimo vieta, iš kurios gimsta gėris, užuojautą ir gailėstingumą.

Visų pirma mums visiems reikia būti Jėzaus mokiniais, kartu su Juo dalyvauti kitų žmonių gyvenimuose. Popiežius Pranciškus pasakytų: „kvėpėti avimis“. Bendrumo kvapas...

Tamsioji ir saulėtoji abejonės pusės

Amerikiečių rašytojas Sheldonas Vanaukenas aprašė vidinę kovą, kurią jis patyrė Oksforde prieš įtikėdamas: „Tarp tikėtinio ir įrodyto žiojėja praraja. Kaip galėčiau ją įveikti? Visą savo gyvenimą paskirdamas prisikėlusiam Kristui, norėjau įrodymų. Norėjau tikrumo. Norėjau pamatyti valgant jį žuvies gabalėlį. Norėjau danguje pamatyti ugninius rašmenis. Nieko nesulaukiau... Kilo klausimas, ar jį priimti, ar jo atsižadėti. O Dieve! Juk už mano nugaros – praraja! Gal mano drąsa jį priimti buvo rizikinga loterija – bet kaip tuomet su rizika jį atmesti? Gal ir nebuvo jokio tikrumo, kad Kristus – tai Dievas, bet – Dievas mato, juk nebuvo ir jokio įrodymo, kad jis nėra Dievas! Tai buvo nebepakeliama. Jėzaus atsižadėti negalėjau. Kai tik išvydau sau už nugaros prarają, man beliko tik viena: nusisukau nuo jos ir peršokau per ją tiesiai į Kristaus glėbį.“

Tikėjimas iš tiesų yra rizika, bet kaip krikščionys esame patyrę, kad mus sveikus sugaus mylintis ir gyvas Dievas, jei šoksime jo glėbin. Martinas Lutheris tai apibūdino šitaip: „Tikėjimas yra gyvas, narsus pasikiojimas Dievo malone.“

Paviršutiniškas tikėjimas – neatsparus

Paviršutiniškumas yra šio amžiaus rykštė. Reikalavimas išsyk patenkinti poreikius veda prie paviršutiniškų santykių tarp žmonių ir prie paviršutiniškos krikščionybės. Daugelis krikščionių tikėjimą atranda mokydamiės mokykloje ar studijuodami. Dažnai šis atradimas sutampa su kitais svarbiais įvykiais: paliekami tėvų namai, įsimylima, mąstoma ir dirbama nepriklausomai. Todėl iš pradžių neretai akcentuojami krikščioniško tikėjimo jausminiai ir patyrimo aspektai. Tai nėra klaidinga. Buvimas krikščionimi duos daug tiems, kuriems labiausiai rūpi tikėjimo gyvenimo jausmai ir patirtis. Bet tikėjimas yra daug daugiau.

Kas yra tikėjimas, galima išreikšti trim aspektais: visų pirma tikėjimas yra pasitikėjimas Dievu. Krikščionis pasitiki Dievo buvimu, ištikimybe ir patikimumu. Jis džiaugiasi Jo galia, atviras Jo įtaigai ir vadovavimui per maldą, jis patiria Šventosios Dvasios veikimą ir paguodą. Jis be galo trokšta būti arti Dievo, nori šlovinti Jo vardą ir junta Jo buvimą. Daugeliu požiūrių šį krikščioniškojo tikėjimo aspektą galima palyginti su įsimylėlių pojūčiais: norisi būti kartu su mylimuoju, džiaugtis jo buvimu ir saugiai su juo jaustis. Tai greičiau širdies, o ne galvos, jausmo, o ne proto reikalai. Ši ypatybė yra krikščioniškojo gyvenimo jėgainė, kuri palaiko mus sunkiais laikais ir maitina geraisiais.

Problema tik ta, kad daugelis žmonių nepažengia toliau pasiekę šią stadiją. Jų tikėjimas lengvai gali virsti grynų jausmu. Jis gali pasidaryti toks paviršutiniškas, kad nebeteks savo grimzlės. Jis atrodo sekus. Jis neišleido stiprių šaknų ir todėl yra lengvai pažeidžiamas. O tikėjimas gali gyvuoti tik tuomet, jei giliai įsišaknija. Tikėjimas yra daugiau negu patyrimas ir jausmas, net jei mums tie dalykai ir labai svarbūs. Krikščioniui svarbu ne tik patirti Dievą – jam svarbu likti su Dievu. Brandus tikėjimas yra giliai pagrįstas, jis yra tas, kuo galima pasitikėti. Jei jūsų tikėjimas neišleido gilių šaknų, jūs lengvai nuslysite į pagundą ieškoti saugumo kitur. Tačiau tuomet galite patirti skaudžių nusivylimų (Mt 7, 24–27).

Antra, tikėjimas reiškia būtinybę geriau suvokti Dievą, Jėzų Kristų, žmogaus prigimtį ir savąjį gyvenimą. Pagal savo prigimtį tikėjimas siekia supratimo. Tikėjimas norėtų išleisti šaknis ir mūsų mąstyme. Tapti krikščioniu – tai reikšia tikrovėje sutikti Dievą; tapti Jėzaus pasekėju – reikšia leisti, kad šis susitikimas formuotų mūsų mąstymą ir veiklą.

Mat trečia, ką reiškia tikėjimas, yra klusnumas. Paulius kalba apie „tikėjimo klusnumą“ (Rom 1, 5). Tai reiškia, kad tikėjimas turi pasireikšti ir per mūsų elgesį. „Per veiksmą, o ne per mąstymą tikėjimas išliks mumyse ir įgaus naujų jėgų“ (Jozefas Addisonas).

Vienas iš bene praktiškiausių Naujojo Testamento laišku yra Jokūbo laiškas. Jokūbas nuolat pabrėžia vieną mintį (plg. Jok 2, 14–26): tikras tikėjimas pasireiškia darbais. Neturime

Šv. Onos šventė Viršužiglyje

Ateinantį sekmadienį, liepos 28 d., 13 val., Viršužiglio bažnyčioje bus švenčiama Šv. Onos šventė. Tai Viršužiglio bažnyčios vardinė, titulinė šventė.

Planuokime, ruoškimės ir kartu švęskime! Prašome išsakyti savus pasiūlymus, kaip galėtume kartu švęsti. Na, o paskui visi

susirinksime vasariškam šventimui!

Ateinantį sekmadienį Šlienavos bažnyčioje Eucharistija bus švenčiama tik 9 val.

Viršužiglio bažnyčios tvarkymas

Liepos 24 d., trečiadienį, vakare 18 val., kviečiame susirinkti ir pasitvarkyti Viršužiglio bažnyčioje. Valysime langus, sienas, grindis – visą bažnyčią, – dirbsime kiek pajėgsime.

Dėkojame ir džiaugiamės, dirbame ir gyvename

Dėkojame visiems, kurie rūpinatės ir stengiatės dėl savo bažnyčios bendruomenės. Kartais atrodo, kad ir geras žvilgsnis ar šypsena mus paaugina. Bendras nusiteikimas, bendri darbai, bendras jausmas, kurį turime, – tai mūsų gyvenimas kartu. Ačiū visiems už – kartu!

Remiate ir savais pinigais, sekmadieniais ar kitu metu, savo aukomis prisidedate prie parapijos, savo bažnyčios gyvavimo ir įvairių finansinių išlaidų: atlygių tarnautojams, visų reikmenų ar paslaugų įsigijimo, kas mums reikalinga. Mes puikiai gyvuojame Jūsų visų darbo, rūpesčio, pastangų ir paramos dėka. Ačiū Jums už tai!

Dėkojame visiems dirbantiems žmonėms, kurie 1,2 % GPM esate paskyrę savo bažnyčiai. Valstybinė mokesčių inspekcija mūsų bažnyčioms jau pervedė Jūsų paskirtą mokesčių dalį: Šlienavos bažnyčiai – 2457,72 eur., Viršužiglio bažnyčiai – 470,24 eur. Ačiū Jums visiems!

pasitenkinti tuo, kad girdime Dievo žodį; turime leisti jam padaryti įtaką mūsų darbams (Jok 1, 22–25).

➡ Dalį mūsų kaip krikščionių atsakomybės sudaro tai, kad galvojame apie savo tikėjimo pasekmes ir atitinkamai elgiamės. Tai jokia būdu nereikia, kad kiekvienas tikintysis turėtų stengtis išstudijuoti krikščioniškosios etikos vadovėlius! Tai greičiau reiškia, kad mes leidžiame Dievui įsikverbti į kiekvieną mūsų gyvenimo sritį. Ar jau kada nors atkreipėte dėmesį į tai, kad Naujojo Testamento laiškų autoriai laiko skaitytojus tikinčiais Kristų? Jiems rūpi pagilinti skaitytojų tikėjimo supratimą ir paaiškinti, kokia jo reikšmė mūsų santykiams su kitais krikščionimis ir tais, kurie nėra krikščionių bendruomenės nariai. Jie turi sugebėti paaiškinti kitiems savo tikėjimą, tiems, kurie galbūt norėtų sužinoti, ką ir kodėl jie tiki (1 Pt 3, 15). Jei jie nesusimastė, ką ir kodėl tiki, tai nesugebės to padaryti.

Šioje vietoje gali kilti abejonių, jei leisite savo tikėjimui likti paviršutiniškam. Naujasis Testamentas tikėjimą dažnai palygina su augalu – tai labai vykęs palyginimas. Nesunku išrauti augalą jam vos pradėjus augti; bet kai jis jau išleidžia šaknis, išrauti jį daug sunkiau. Kai kurie krikščionys nepasirūpina, kad jų tikėjimas įsišaknytų, dėl to jie neatsparūs abejonėms. Jie nesusimastė apie savo tikėjimą. Gali pasitaikyti, kad jūsų paprašys pateikti istorinį Jėzaus egzistavimo įrodymą, o jūs nerasite atsakymo. Tuomet apniks abejonės – dažnai, reikia pasakyti, nereikalingos abejonės.

Bus daugiau.

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; j.m. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.